

دژنده برمانه می انخوردی کلاب

Ketabton.com

لومړی شعري ټولګه

کال ۱۳۷۷

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||

د ټولګې نوم : د زړه پر پانه مې انځور دې ګلاب

شاعر : اجمل اند

لومړۍ چاپ : ۱۳۷۷ هجري لمريز

کمپوز : په خپله شاعر

د لومړي چاپ تیراژ : ۵۰۰ ټوکه

ډالۍ:

خپل جگړې ځپلي او ځورېدلي هېواد گران افغانستان او ټولو هغو بې وطنه مساپرو ته، چې وطن ته د تلو هيله د زړه په وينه په خپلو زړونو کې ژوندۍ ساتي.

د شاعر يادښت

قد رمنو لوستونکيو: ستا سو په وړاندې زما دشعرونو لومړۍ ټولگه ده ، دا ټولگه د اوس نه اووه کاله دمخه په ډېرو ترينگلو شيبو کې چاپ شوی وه . او په کې زما ډېر هغه شعرونه دي چې ما په خپل کلې کې ليکلي دي.

هغه مهال چې موږ د ننگرهار د فرهنگي يون په نوم يو وړ بنديار درلود چې تکړه ليکوال اوشاعر استاد لاپاچا ازمون ددې فرهنگي يون مشر وو، دا د هماغه لورينه وه چې دا ټولگه يې هغه مهال چاپ کړه ، که څه هم دهغه وخت له امکاناتو سره يې چاپ بدوکی نه و خودوستانو يې بيا بيا د چاپي ستونزو يادونه کوله ، بل دا شعري ټولگه هغ وخت په کم شمير کې هم چاپ شوې وه نو ژر ترۍ تمه شوه . دا مهال چې ما د کومې نسخې په مټ دا بيا ټايپوله دهغې نسخې هم ځينې پاڼې ورکې دي.

په هر حال ، له دې امله چې دا ټولگه ماته تر خپلې بلې هرې ليکنې گرانه ده نو د خونديتوب په موخه يې د ټول افغان ويب پاڼې ته سپارم ، هم به خوندي شي هم به يې که څوک وغواړي ولوستلی شي.

د ټول افغان د چلونکي شيرزاد کاموال ورور دې کور ودان وي چې په خپله خوارۍ يې د پښتو ژبې د چوپړ په موخه په دې وخت کې داسې ډېرې اسنتياوې موږ ټولو ته چمتو کړي.

خداي دې يې په گوتو برکت کړي

په مينه

اجمل اند

۲۰۰۵ جون ۴ کابل

Download from: ketabton.com

لکه څرنگه چې نن سبا د غزل میدان گرم دی او په ریښتیا هم غزلیزې شاعرۍ له بلا نوښتونو ډک انځورونه په خپله غیږه کې را نغښتي دي نو مخکې پرته ټولگې هم په خپلو پاڼو کې له نویو انځورونو ډکې غزلې رانغښتي دي ، ځکه ددغې ټولگې د شاعر شاعري او شاعرانه مزاج یو ډول ځانگړې مستي او رنگ لري . اند د فکر و خیال انځورگر دی . په ډېرو سادو وینو او خوږه ژبه داسې ښکلې او رنگینې خبرې له خولې راباسي چې خپله راتلونکې د لوستونکي او اوریدونکي په ذهن کې نوره هم روښانه انځوروي . داند تخیل او خپله د اند اند دواړه په ډېره ښکلې جامه کې ځلېږي او دخپل لیک ژبې ته یې د همدې ار (اصل) له مخې د تلپاتینې هار ور په غاړه کړې دی.

چا گوزار راوگر د چینې اوبه یې خرې کړې

پورته لیونۍ شوه خدازده څه انتظار ونیوه

★★

ستا د سراب سراب ښکلا جهنمي دښتې ته

یو تنکۍ هیله په غیږ کې جل وهلې وږمه

په دې بیت کې څومره رنگین او ښکلې انځور په څومره ساده وینو او روانه ژبه کې نغښتې دی ، یاد شوي دواړه بیتونه ژوندي انځورونه لري چې یو ډول ښکلا صمیمیت ، مینه او عاطفه په کې ځلېږي او یوه ډېره ښکلې تابلو جوړوي .

د اند پر تاند شاعرانه ذهن هم لکه د نورو شاعرانو د حالاتو گرد خپور دی ، دې که هرڅومر کوشښ وکړي چې یو انځور ټول له خندا بشپړ کړي خو بیا هم پر دې نه شي بریالی کیدای ځکه اند د خپل چاپیریال د انځورونو مفسر او ژباړن دی ، نو دد چاپیر چل لا تر دې دمه د لمبو په سیند کې لامبي او دخپلې گاندې په تمه د اوبښکو او وینو امیلونه پېي .

نواند څرنگه چې دیو حساس او تاند ذهن خاوند دی تر بل هر چا ځکه دی زیات کړېږي چې دده په سینه کې دعاطفې ډک یو غږ پټ دی . دده په انځوریز اند وخیال د یو لړ ډېرو ناوړو دودونو سیورې هم راخپور شوی دی دا ځکه چې اجمل په ولس کې زوکړې دی او اوس هم په خپل کلي کې اوسېږي نو تر بل هرچا زیات دې دولس ژبه ده .

که څه هم د ځاني ژوند له مخې به اجمل په ولس کې له ډېرو ستونزو سره مخ وي خو د هنري ژوند له مخې به دې لومړی شاعر وي ، چې په طبیعي ډول یو زده کړې شاعر د ولس د ارمانونو او دودونو استازي په هنري انځورونو کې ټولنې ته وړاندې کړي ځکه لا تر دې دمه د ولس د ارمانونو غوښتنو، دودونو او نادودو ژباړن یوازې ولسي شاعرو چې هر څه به یې په ښکاره ژبه په تشو موزونو خبرو کې نغښتل ، خو د اجمل د بري ټکۍ دادی چې دې د ولس

استازي د طبيعي مناظرو رنگ ، گودرونه ، له منگيو سره په خندا خبرې ، ماښامونه ، مازيگري ، كليواله مينه، كليوالې دودېزې انگيرنې او..... په ډېره ښکلې هنرې روانه ژبه او ډېرو ساده ويينو کې نغاړي.

ده د يوې پيغلې د ژوند عكاسي كړې ده . دې د هغې پيغلې د ژوند ژباړن دی چې د ناوړو دودونو په جال کې ښكيل ده او په بدو کې يې د ژوند خبره كيږي ، دې د همدې پيغلې اوښكې كله ناكله د خپل ټاټوبي سره پرتله كوي او دهغې معصوميت او سپيڅلې خيره انځوروي.

اند پر دې پوی دی چی د نړۍ د زیاترو شهکارونو سوژې له ولسه اخیستل شوې دي ، نو خدای دې دده تاند ذهن ته بری ورکړي چې دې هم له ولسه ډېر څه رابرسېره کړي ځکه دې تیار د شهکارونو د سوژو په غېږه کې ژوند تیروي ، نو همدې ار ته یې باید د فکر او خیال نیلې غزېدلې وي او د مرغلرو له اباسینه تش را ونه وځي.

زه خو وایم چې اجمل څنگه له شاعرانو سره په یو لنډ بیلتون کې دومره ژر داسې څه راوښکل چې د خپلې روښانې گاندې زیرې یې په نورو وکړ نو دا جوتوي چې د وطن غرونه، سندونه او شنه غېږه بي هیڅه نه دي.

اجمل د یو ښه حساس ذهن او لوړ احساس خاوند دی د هغه په زړه کې د عاطفې چینې خوتیږي نو ځکه خو د مینې غېږ ته په اهنګین غږ کې د جنگ له غېږې پنا وړي او په یو ډول ځانګړې اند په ډېره روانه اوښکلې ژبه یې پیلوي

غېږ له دې بیا خولی خولی د رباب ترنگه راغلم

لکه افغان زلمې همدا ساعت له جنگه راغلم

تر پایه

او کله چې بیا د رباب غېږې له راشي او د مېنې په نغمو پیل وکړي نو د کلي په ښکاري هم دا غږ کوي

لینده مه کشکوه سترګې دې ړندې شه!

دا د کور کلي کوتره د ښکار نه ده

خو بیا هم اجمل چې هر څومره ولټوو د کلي له انځورونو ډېر بلې خوا ته نه ځي او د خپل بري ټکی په دی کې نغاړي چې د خپلو زده کړو اغېز او ولسي ژوند يې سره گډ کړي او د دواړونه يې طبيعي انځورونه د ذهن په تانده او حساسه پرده کښلي دي او په ډېره ښکلې، ساده او روانه ژبه کې يې د طبيعي انځورونه دا سې په اهنګین غږ له خولې راوځي:

خلکو ويل د اموخته کوټرو ښکار گنا ده

خو چا زموږ د بغدادی کوټر وبال واخيسته

د خندا پيغله مې په شونډو هسې نه ژړېږي
وچو پارو يې د ټوپک په زور دستمال واخيسته

د ټوپک ډزې د چا ساندو غېږ کې ونيولې
له پورې کلي ورا رانغله ډولۍ و ځنډيده
سږ يې د اوبس د غاړې زنگ کړڅه کې کړنگ و نه کړ
ښايي رانغله په ايلبند کې کوچۍ وځنډيده

د خندا ځل مې پانې پانې شي په وينو شونډو
لکه تنکي کوکنار گلونو کې ډلۍ ووهي
مه شلوه مراندې مې د زړه د خيمې يه جانانه!
نه چې ډېوه مې د ارمان د غم سيلۍ ووهي
شپونکۍ شهيد دۍ، توله ماته، نغمواور اخيستی
د رغو زرکو ته به څوک خوږه شپيلۍ ووهي

اوس هم شمله د هندوکش هماسې دنگه ښکاري
خو پښتنه کېږدۍ يې غېږ کې ږنگه بنگه ښکاري
د چا غرور چې تاويزو او کوډونه ماتوه
هغه د شل منگيو ميره اوس ملنگه ښکاري
خړه شمله د سور سالو تر څنگه وېرېښيده
وايه اجمله چې اوس زير مازيگر څنگه ښکاري

نن د کوم ښکلي گلالي زلمي د مرگ په پور کې

يو گلالي پيغله زموږ له کلي بدو کې وږي

خدایه له هسکه زموږ برخه شول د جبر کاني

لکه ډلۍ رانه تنکي غنم په وږو کې وږي

د اجمل د همدغو بیتونو ښکلي انځورونه سپری کلیو او بانډو ته بیایي ، له همدې بیتونو دا څرگندېږي چې د هغه انځوریزه وینا ورځ په ورځ په پخیدو ده او د نوښت پړاوونه وهي.

يو بل د نوښت ټکی چې دده په غزلونو کې تر سترگو کیږي ، هغه دادی چې دده د غزلو په تنسته کې د بیتونو يو ډول تسلسل او هماهنگي پرته ده هره غزل یې په ډیره طبیعي بڼه پیل او پای ته رسېږي ، هیڅ ډول تکلف او تصنع په کې نه ښکاري ، د غزلونو په لنډوالي او اوږدوالي پسې نه دی گرځیدلای ، په هر ځای کې یې چې د زړه موزون غږ د خیال او فکر له زوره لویدلی دی او د خپل ذهن انځورونه یې کښلي دي نو بیا یې په دې پسې سر نه دی خوږ کړی چې غزل یې ولې له پنځو بیتونو کم شو ؟ یا ولې اوږد نه شو ؟ بلکې له څومروالي نه یې څرنگوالي ته ډېر پام کړی دی یانې د دودیز تعریف ښکار شوی نه دی ، یوازې په همدې رمز یې ذهن او زړه پوه دی چې شعر د فکروخیال یو اهنګین عاطفي تړون دی اوبس:

غېږ له دې بیا ځولۍ ځولۍ د رباب ترنگه راغلم

لکه افغان زلمې همدا ساعت له جنگه راغلم

تر پایه

خور مې که سینه باندې نیازبین مې کړه

ستا د دنگې غاږې لونګین مې کـــړه

تر پایه

د خدا پیغله مې له شونډو ږنگه بنگه پریوځي

لکه چې زرکه تکه سره د باز له چنگه پریوزي

تر پایه

او ياپه دې مطلع پيل شوی غزل:

کډه ترې د ډېرو ښکلو لاره شه

شاره شه دا پورې کوڅه شاره شه

تر پايه

د اجمل اند په غزلیزه انځوریزه شاعرۍ کې یو ډول لطف ، نزاکت او ظرافت څپې وهي یو ډول ارمان په کې تر سترگو کیږي او کله ناکله دوه داسې انځورونه مخامخ کړي چې په لومړي انځور کې د عاطفې او معصومیت رنگ ځای، خو په دویم انځور کې بیا داسې تنده انځوروي چې د هغه لپاره بیا یوازې همدا د معصومیت او عاطفې رنگ ژوند ګرځي . په ډېرو شعرونو کې یې دا تر سترگو کیږي چې شاعر خپلې اوبښکې تویوي او بیا په هغې د مېنې فصل ټوکوي . اند کمال کوي په اوبښکو کې د یو چا ژوند ویني او د هغه په انځور کې د سپیرو شونډو پټري لمبوي نو ځکه خو د دعا په لپه کې د اغوښتنه او زاری کوي:

په اننگو دې اوبښکې خدای لپاره مه وچوه

یو لیونی پرې د سپیرو شونډو پټري لمبوي

ددې ټولو خبرو پایله له دې اخلو چې د اجمل په تاند او حساس شاعرانه ذهن د سپین غر د ((بزرګې څوکې)) د نښترو نڅا او د مرغانو د رنگینو غرونو سیوری ان له کوچنیوالي خپور دی او اوس هم په دې رنگینو کې لامبي نو دده شاعرانه مزاج به څنگه څپې نه وهي او دده د ذهن له ډکه جامه به دا خواږه نه راڅاڅي:

جوړ د نښترو په تالا ځوانۍ یې اوبښکې توی کړې

چې د بزرګې څوکې سر کې سپوږمۍ و ځنډیده

طبیعی او اره خبره ده چې دی به شاعر کیده او شاعرانه مزاج به یې هم په غزل کې غزونې کولې ځکه د داسې شنو درو او غرنیو سیمو پر ذهنونو خدای پاک د شعر په دنیا کې د غزل مستي لوروي.

نو پر ده هم د خپل ټاټوبي اغېز پرېوتې او دغزل رنگین هار یې ورپه غاړه کړې دې.

زه خپلې خبرې را لنډوم او دده شاعرانه مزاج ته مبارکي وایم ، که څه هم چې دده شعرونه به نیمګړتیا هم ولري او هره وینا له نیګړتیا خالي نه وي ، خو ما دده د تاند شاعرانه او ځاني ژوند له یونه دا پایله واخیسته چې دده په دغه

تاند گام او يون كې د پرمختگ خپې ډېرې نغښتي دي او پر نيمگړتياوو يې سيوري هم دروند دی نو ځكه د هغو راسپړنه اويادونه راته بي ضرورته وېرېښېده . نو په تلو تلو كې يو وار بيا ده ته ددې ټولگې د خپراوي له امله مباركي وايم او د خداى له لوى درباره له تاسې درنو لوستونكيو سره يو ځاى ده ته د يو اوږد عمر او شاعرانه ژوند غوښتنه كوم دده د شاعرانه ژوند لپاره دا دعا كوو چې:

خدايه! گورگورې تورې مه كړې

جينكۍ سرې شونې وروړي تورې راوړينه

امـــــــين

لال پا چا ازمون

جلال كوټ ، شامـــــــردان مېنه

۱۳۷۷ لمريز د سلواغې ۱۵ مه

نم

نم د گربوان کلي کې بيا واپول

د غم کاروان کلي کې بيا واپول

بيا ناوکی په سرو ډوليو غواړي

ښامار دې وران کلي کې بيا واپول

بيا د سرو گلو جنازې ووتې

د اور توپان کلي کې بيا واپول

زړه به مې بيا ښو کې زوړند گرځي

ظالم جانان کلي کې بيا واپول

بيا په کې توره بلا کوي وهي

شپو دارمان کلي کې بيا واپول

ل ۱۳۷۴

ژبه

چې مې سندرې تېرې تېرې وي تل پرڅه غواړي

ما ياده کړې ده اشنا له سره غاټوله ژبه

واړه بلبل د ښکلي گل ښايست ټپه ټپه کړ

ما غزل نه کړه ستا ښکلا په دغه ټوله ژبه

که پښتنې سندرې وايي د زلمو دېره کې

جانانه ! واخله له رباب او درانه ډوله ژبه

چې مې لاسونو زړه او سترگو کې لنډۍ ټوکيږي

څنگه به اخلي څوک له ما نه سندرې ټوله ژبه

وايم چې داسې تنده ماته کړمه ستا په شونډو

لکه د ميو تېرې تاوو کړي له کنډوله ژبه

غاتول

ستا حسن ته د خيال په منارو پورته کيدم

لمبو ته د سپرلي په تنابو پورته کيدم

خندل مې پام مې نه و خپل د څو شيبو ژوندون ته

غاتول غوندې له خاورو په ورو ورو پورته کيدم

ماشوم وم چې ښکلا او د سوز ساز مې پېژانده

سهار به د بلبل په ترانو پورته کیدم

رنگونه، بهارونه، الفتونه راکې نغښتي

يو خال وم د ښايست په اننگو پورته کیدم

هغه ناز مې اوس چيرته چې مې لمر نه ځان ساته

لیدم خو دې اشنا چې په لمبو پورته کیدم

له ډېرو به ددې ستي گوگل پوښتنه وکړم

دعا کوه اجمله که په پښو پورته کیدم

اتنې

رود چې د سپين غره په گريوانه کې اتنې واچوه

زرکو له مستۍ په تور راغه کې اتنې واچوه

سوز و د شپيلۍ څه د ښکاري د ټوپک غږ نه وو

شپون و چې هو سيو ورته غره کې اتنې واچوه

ښکلي رانه وژني موږ يوازې ورته وير کوو
خود مو قاتلانو دکور وره کې اتې واچوه

زه به ورته مستې غرنۍ ټپې شروع کړمه
بيا که تنکو ژڼو په واده کې اتې واچوه

توره کور کې وه خو کباريانو را نه يوړله
غلو راته دننه په کاله کې اتې واچوه

تېرى شوم خومارشوم گراني څه شوي مازيگر شولو
ستا رندو يادونو مې په زړه کې اتې واچوه

۱۳۷۷/۲۰/۱۵ رودات ننگرهار

لونگين

خور مې که سينه باندې نيازبين مې کړه
ستا د دنگې غاړې لونگين مې کړه

خيال يمه په تورو کې مې ونغاړه
خور مې که، غزل يمه، رنگين مې کړه

غېږ کې مې ځای درکړ، گنا کار شومه
لوټ مې که، کابل مې که، ناورين مې که

نن مې په خوږو کتلو ولمانځه
شک یمه، گومان یمه، يقين مې که

خود به یې دیوانو سره گالمه
تا ویل ښاپېری د چین ماچین مې که

ومې خندوه د سرو لمبو منځ کې
پورته مې که خال د ورین جبین مې که

لال یم خو دوخت گردو وهلي یم
ومې مښه، توریمه تک سپین مې که

ماته سپارې د مینې ولوله
راشه د سپیڅلي عشق په دین مې که

کېږده ما د زړه په پرهرونو کې
څانگه مې که، گل مې که، را شین مې که

تاند مې كړه اشنا د ژوند چپنه يمه

شور مې كه خپې د اباسين مې كړه

۱۱/۱/۱۳۷۷ جلال كوټ

غر

ما پورې منگۍ چې د دلبر په ولو وځاندي

ټولې جينكۍ بيا د گودر په ولو وځاندي

خداي خبر چې ولې ستا تصوير مې مخكې مخكې شي

كله چې سپوږمۍ د پورې غر په ولو وځاندي

د غزل لړ

څو كه ورته لپه د زارو مې بار بار ونيوه

بيا هم پښتنه ښكلې خپل كړي انكار ونيوه

گوره كه د سرو شونډو كنډول باندې يې ماته كړم

سر په سر روژه ما بي گنا، گناگار ونيوه

چا گوزار راو کړ د چينې اوبه يې خړې کړې
پورته ليونۍ شوه خدازده څه انتظار ونیوه

روح به مې په تپه تياره گور کې ورته و ناڅي
لپه د د عا که مې اشنا په مزار ونېوه

نن مې شنه خالونه د غزل په لړ کې وپېيل
جوړ مې ترې امېل کړ پسرلي ته مې لار ونېوه

انده ! بيا دې کوم ښکلي د زړه تارونه وچيرل
بيا چې دې د سوز نغمه د روح په سيتار ونېوه

۱۳۷۶/۴/۴ ننگرهار

سيند

دښکلو وینو کې حالات مازیگري لمبوي
چې لا تر څو به مو په اور کې پسرلي لمبوي

لا يې په برخه په کلو کلو ژړا پرته ده
د اوښکو سيند کې به جانانه زندگي لمبوي

کلي کې هسې هم له څېرمې گناهنگار اوسېږي
پرېږده زاهده چې په ميو کې ځواني لمبوي

گودره! بخت ته دې زما په دوه لاسي سلام دی
د کلي ټول ښکلي دې غېږه کې منگي لمبوي

په انگو دې اوښکې خدای لپاره مه وچوه
يو ليونۍ پرې د سپيرو شونډو پتري لمبوي

۲۷/۱۲/۱۳۷۶ جلال اباد

تور

ستا به هغه شېبې يادېږي کنه؟
چې زما وږو گناهنگارو سترگو
ستا انگو کې د رنگونو د کاروان سر لښکر
چې د ښکلا په نيولي سپور او بې پروا ځغليده
په سترگو واوهه نظره يې که
لکه د مړاوي گلاب ورژيده
او له اسه لاندې پرېووت
هغه مهال زما په وږو سترگو
ستا د ښايست د مړيني تور پورې شه

خو اوس حيران يم دې ته
چې د فطرت د محکمې قضاوت
د پښتني وطن د مينې واکمن
د عشق د کلي د جرگو سپين ږيري
زما د معصوم او بي گنا زړگوتي
د ځوانو هيلو ها بې وزله پېغله
د يو تنکي ارمان سپېڅلې غوتۍ
ستا ددې مړاوو اننگو وارث ته
بدو کې ولې سپاري ؟
په دې د څه شي تور دی !؟

غرخه

د خدا پېغله مې له شونډو ړنگه بنگه پرېوځي
لکه چې زرکه تکه سره د باز له چنگه پرېوځي

لا خو د ژوند سندرې لیکو د لمبو په پاڼو
نو له سرونو به مو هسکې شملې څنگه پرېوځي

زما غرور به يې په سترگو گې نېزې ښخوي
که مې تنه ټپي ټپي شي له غورځنگه پرېوځي

زما د هيلو دنگ نښتر چې پرې له بيخه باسي
متې يې پرې شه چې له دې تېرو کلنگه پرېوځي

ښکاري! لينده دې پسې ښکته پورته مه ځغلوه
ماشوم غرخه دی هسې نه چې له گرنگه پرېوځي

پښتنې سترگې يې سوال سوال وي رانه ډېر څه پوښتي
د خيال په غېږ کې مې بي کوره يو ملنگه پرېوځي

د رود له ژبې غرنۍ سندرې څنگه اخلي؟
که د حجرو رباب مو مات مات شي له ترنگه پرېوځي

ډېر شازلمي به يې تر ملا کړي د افغان په نامه
د خوشال توره خو خدای مه کړه چې له شرنگه پرېوځي

۱/۲/۱۳۳۷۷ جلال اباد

بښنه

خوږمنو ټپي زړونو ته يې غلې غلې وايه
هلمنده! له خپل شوره ورته جوړ د عشق غزل کړه

بښنه ځينې وغواړه د شنو خالونو غله
شينکي شينکي صبرونه د (بزرگې څوکې) ښکل کړه

کېږدی

چې د ښکاري د ټوپک خوله کې گولۍ و ځنډېده
ایله مو اوس په شنې توت کې مرغۍ و ځنډېده

د چا فقير د _____ مو کلي ته قبوله شوله
سر غنم ورو کې بـ _____ اړان و ، ډلۍ و ځنډېده

لا دې د خال د دعوه گيرو کـ _____ پې نه دي تللي
خود مې په غاړه کې ټوپک گردنۍ و ځنـ _____ ډيده

جوړ د نښترو په تالا ځوانۍ يې اوښکې توی کړې
چې د (بزرگې څوکې) سر کې سپوږمۍ و ځنډېده

د ټوپک ډزې د چا ساندو غېږ کې ونيولې
له پورې کلي ورا رانغله ډولۍ و ځنډېده

دا ستا د زنې د شينکي خال شنې ورشو ته اشنا

زما په سترگو کې د اوبښکو کيږدی و ځنډېده

سږ يې د اوبښ د غاړې زنگ کوڅه کې کړنگ و نه کړ

ښايي رانغله په ايلبند کې کوچۍ وځنډېده

يو سترې اند ته چا د کلي لويه لار څارله

يو لويته نن په دې پورې بلۍ و ځنډېده

۱۱/۹/۱۳۷۷ خوگياڼي

غېږه

کډه ترې د ډېرو ښکلو لاره شه

شاره شه، دا پورې کوڅه شاره شه

ای برچې خورليې د غاټول کله!

ته د چا تنکي د مرگي ژباړه شه

ما غوندې زړه سترې ته چې غېږه شي

زه د سيند څپه ته د سيند غاړه شه

څوک مې چې د ژوند سترگو کې اور کړي

ډوب مې په سيلاب د اوبښکو واړه شه

ژی

تنکي یتیم په تنکی ملا د ژوند وری پورته کړ
که کوچانی پېغلې په دواړو اوږو ژی پورته کړ

ها چې د درې منگیو بوج لاندې به نه کېږده
نن یې په څومره ناتوانۍ ها وړ منگی پورته کړ

گونگی

ټکه پرېوتې په ژوندون ټول کارو بار گونگی دی
کلی مو گونگ شو ، غر مو غلی دی او ښار گونگی دی

چې منصوري عشق یې د حق په نارو ولمانځلو
دا نو بیا چا ویل چې رسی گونگه ده ، دار گونگی دی

د چا مین سوې ټپې ورسره غبرگې نه شوې
زمونږ حجره کې له مودو مودو سیتار گونگی دی

چې د چا سترگو ته په سترگو کې خبرې کوي
یا خو مئین دی یا خو خامخا اوښیار گونگی دی

د میرو تبری د توتیانو سیل پرې نه کوزیږي

د کلي رود له شوره ولوېده چينار گونگی دی

اوبښکې به اوبښکو ته د کوم يرغل کيسه تېره کړي

زما ژبه پرې ده د توتي په شانې يار گونگی دی

٤/٨/١٣٧٧٧ خوگياڼي ، توتو

توتي

کاش چې زه هم د ميرو تېری توتي وی

ستا وړه خوله چې د لوړ کمر چپنه شوه

چې د مينې پيغمبر مې په کې ځای کړ

د زرگي ښار مې يثرب وو مدينه شوه

هره دښته کربلا سيند مو فرات شو

هره پېغله د وطن مو سکينه شوه

خوار نظر مې تېری تېری پسې گرځي

چې ترې ورکه سته د سترگو ايینه شوه

زانې

چا يې كتاره سره خپل راټگ تړلې ورته
کلونه تیر شول لیونۍ وایي چې زانې راځي

د کوم ارمان سپیڅلي روح ته ترې ډالۍ جوړوي
د چا له شونډو ژړغونې دعاگانې راځي

کلال

نور نو د چا زړه کې کرښې نه باسي
ستا د زنې خال له زوره ولویده

څه به د اوږدې غړۍ منگي جوړ کړي
لاړه مست کلال له زوره ولویده

ستا زړه خو د غوښې دې ظالمه نه!
خیر دی که وبال له زوره ولویده

مزل

دا بیا مې ارادو لاس د خټک نیولی دی
د نوي وخت مغل ته یې اټک نیولی دی

کاروان به مې د هیلو ستا د زړه کابل ته رسي
رقيب که څو په لويه لار پاتېک نیولی دی

افغان ، افغان همته وارخطا چې گوره نه شي
اوس یون مې د بري په لار چټک نیولی دی

۱۳۷۴

ياد

د خیال رڼه مې بیا د کوم حسن په کښت گډه ده
د اوښکو څپر کې مې غلی د روح شپون ویده دی

دلیلی یاده ! په ټپي سینه یې ورو ورپره
د بي وسې په سپره دښته کې مجنون و یده دی

د خیبر خاورې ! پښتنې غزلې و ټوکوه
ستا په سینه کې د حمزه په شان پښتون ویده دی

غـنـم رنـگه

ورسره زړه مې کډه واخيستــــله

چې ښکلي ښکلي مې له څنگه ولاړل

د قحطۍ کاله اوس دې سم وخوړو

چې غنــــم کم شول غنمرنگه و لاړل

پـرـخه

نه ځم خو خندا د مست گودر مې وړي

غېړه کې مې واخلي مازيگر مې وړي

پر خه يم غاټوله! ستا په سيمــــه يم

ومي نغاړه پټه مې کړه لــــمر مې وړي

وامې خله ما ټول سترگو ته پورته کړه

تاو رانه لاسونه کــــړه لښکر مې وړي

ښاخ ددنگ نښتر سيلاب اخيستی يم

ځگ سره مې غاړه کړي په سر مې وړي

لوپټه

لوپټه چې دې ټپه دسهار نه ده
جنډه کړې دې زما په مزار نه ده

لا ژوندی يم لا زخمي سندرې وایم
لا ټپي ټپي ځواني مې په دار نه ده

په وړه خوله غرونه غرونه وعدې مه ږده
ستا ماشومه شان وعده د اتبار نه ده

لینده مه کشکوه! سترگې دې ږندې شه
دا دکورکلي کوتره د ښکار نه ده

زما زده یې د کیمیا بوتې انځور دی
خو دا خاوره لا زما په اختیار نه ده

چې تر لسو منگو دروند ژۍ پر اوږو وږي
ده د دنگو غرونو پېغله د ښار نه ده
۱۳۷۵ لمريز ، کوزبیار خوگياني

نظر

گوره کوڅه کې بېر سر ولاړ دی
لیونی بیا د یار په در ولاړ دی

ستا پرنگي او یرغلگر نظرتہ
پښتون زړگی لکه خپېر ولاړ دی

منگی راواخله لا نا وخته نه دی
لا خو د غرو په څوکو لمر ولاړ دی

ماته خو اوس هم لا گلبن ښکارېږي
لاخو د وران وطن کنډر ولاړ دی

د اورنیو توپانونو وړاندې
ستي کابل مې لکه غر ولاړ دی

کمین

راپړیوڅه ماهیپره د کابل سیند کې ځان گډه کړه
خوشال شه په اټک کې مغل خیلو ته کمین شه

یا ښکلی شه په خپله یا په ښکلو کې ځان ورک کړه
زما که منې راشه د سپیڅلي عشق په دین شه

یه ژونده ! په زرکینو نرگسي لیمو مې کر کړې
ته گل شه ځانگه، ځانگه او په سترگو کې یې شین شه

غېږه

په غېږ کې د توپان یم چې مې کوم لورې ته وږي
دوخت یو خوار انسان یم چې مې کوم لورې ته وږي

زما د ژوند کیسې ته د پایلې ټکی مه ږده
تراوسه خو روان یم چې مې کوم لوري ته وږي

سراب

تېرې کوتره د اجل په سراب واوښتله
که پښتنه پیغله مو بیا پا په پنجاب واوښتله

بیا به نو لولم ستا د مستو مستو سترگو غزل
که دغه پاڼه مې د ژوند د کتاب واوښتله

معصومو هیلو مې چې ستا غېږې له دروږه پنا
لکه رمه له شپون نه تله په قصاب واوښتله

زکات د مینې نور په تا هم غنم رنگه اوږي
ښکلا خو ستا هم له ټاکلي نصاب واوښتله

تاوه یې نه کړه په سینه کې لمر ترې ولوته
د پرځې پرې نو خامخا پر گلاب واوښتله

مینې سندرې کړه اجمله! ساز کې ونغښتله
درځو نغمه شوه د ادم په رباب واوښتله

۲۱/۱۲/۱۳۷۶ جلال اباد

اوبښکه

زورېد چې په پوزه کې نټکۍ ساتي
داسې به په شونډو کې سلگۍ ساتي

ژوند غواړي ((پرهره!)) الوته غواړي
څو به په سندرو کې هیلۍ ساتي

دا غرونه کمږې هم نغمې غواړي
شپون چې شوي نو څنگ کې به شپیلۍ ساتي

اوسكه ده ، په پيڅكه كې يې ونغاړه

دا به زما تا سره ډالۍ ساتي

انده ! كه په دې كلي كې شپې غواړي

تل به د ارمان ژبه گونگۍ ساتي

۳۱۷۷ دزمري دويمه

ښار

لمبې شوي بلي د گوگل په ښار کې
چې خال يې ورک شو د وړبل په ښار کې

څه لیونی یم چې د مینې په نوم
مرگ پسې گرځم د اجل په ښار کې

منې! دا ستا په دې بدنامه نامه
پټ پټ تاوېږم لکه غل په ښار کې

ولاړ حیران په څلور لارې د ژوند
لکه چې ورک کړي څوک منزل په ښار کې

داسې لوگي مې له ارمانه خيژي
لکه چې دود شي د کابل په ښار کې
۱۳۷۵ د وري دولسمه

تصویر

یو تصویر مې جوړولو ورته ناست وم
د چا یاد مې خندولو ورته ناست وم

يو يادگار ستا د نادودو مې جانانه!
په دې مات زړگي تراشلو ورته ناست وم

وريځ

لکه چې وريځو پورې غر ونيوه
داسي مې ستا غمو ځيگر ونېوه

چې مو کېسې دېرو حجرو کې وشوي
جانانه اوس نو مينې سر ونېوه

ليونی

څو به د شپو په تنابو کې زانگې
ژوند تر څو به په تيارو کې زانگې

حسنه! منم خپله مغروره نه يي
خو کبرجنو انگو کې زانگې

احساسه! خود پرې لولپه شوي وسوي

لکه لوگې تل په لمبو کې زانگې

زړگيه! دې کې گنا ماته څه ده

ته يې په خپله په بڼو کې زانگې

اجمله خود دې ليونۍ بولي اوس

پر لار روان د خيال ټالو کې زانگې

۱۳۷۵ د غوايه اتمه

خوب

راته يې ښکلي يادول ، يادول

يوليوني غزل ته خوب نه ورته

بيگا يې ټوله شپه سندرې ويلې

خدازده په څه بلبل ته خوب نه ورته

نوکـــه

ها لوی غل د نښترو مې په شوکه کې نیولی
ښکاره مې د ((بزرگې څوکې)) څوکه کې نیولی

د سپین کاغذ په پاڼو قلم سرې کرښې راکاږي
د چا د وینو څاڅکې یې په نوکه کې نېولی

مساپره

نه ځم خو اشنا د چا خاطر ته ځم
پیر له د سندرو څر خیبر ته ځم

شم چې د صبرونو په نڅا کې ورک
خیال د کوم شاعر یم پورې غر ته ځم

وریت چې په انگار شوم ، شین منگی شومه
غېر کې د ماشوم په شان گودر ته ځم

غاړه را غاټوله مساپره یم
پرڅه یم سهار چې شي نو لمر ته ځم

هیلې

څنگه وزر به پر هغې فضا هیلې ووهي
چيرې چې ښکلي د کابل د مرگ سلگۍ ووهي

ستا کو چاني يادونو خدازده کډه چيرته وړي
کله به بيا زما د زړه دشت کې کېږدۍ ووهي

شپونکۍ شهيد دۍ ، ټوله ماته، نغمو ار اخيستی
د رغو زرکو ته به څوک خوږه شپيلۍ ووهي

د خندا ځل مې پانې پانې شي په وينو شونډو
لکه تنکي کوکنار گلونو کې ږلۍ ووهي

د خيال ورشو کې مې نن بيا څري د ښکلو رمي
زما زړگۍ شي چات شپول چاته کېږدۍ ووهي

که مېوندي ارادې بيا زلمو کې و غزېدې
نو د غيرت چېغې به ډېرې ملالۍ ووهي

مه شلوه مراندې مې د زړه د خيمې په جانانه!!!
نه چې ډېوه مې د ارمان د غم سيلۍ ووهي

۱۳۷۶ کب ۴

باور

يارانو څومره مو دا خپل زړگوتی سپين ساتلی
چې مو د وخت په داړه مارو هم يقين ساتلی

خدايه توبه چې نن هغه ستا د کعبې قسم خور
په جار نارې کړې راته وايي چې ما دين ساتلی

خير دی که تور گرد د بارودو دې پر مخ ورک کړی
موږ تصور کې خو تل خال ستا په جبين ساتلی

سپړليه ستا او ستا د رنگو احسان په څه ومنو
چې چاپيريال مو خپل په وينو تل رنگين ساتلی

د وخت نادودو که هر چو را ته تراشلی زړگی
مونږه بيا هم دا خپل تراشلی زړه سنگين ساتلی

ترخو حالاتو که ښکلا له ټول مالت نه وړې
خو ما په زړه کې د ارمان کورگی حسين ساتلی

۱۳۷۵ مرغومی ۸

غرنی

په کې د مستې غرنۍ مینې کیسه پرېوته
د ډبرلیک غوندې مې سترگو کې پخه پرېوته

ښکاري! همداسې د هوس له هسکه لاندې پرېوځې
لکه له غره نه چې هوسۍ ټپي سینه پرېوته

د کوم تیمور د کوم چنگیز وحشي لښکر پرې تېر شه
کنډر کنډر مې د ټپي زړه غلغله پرېوته

لکه شمشاد، لکه تورغر، لکه بزرگه څوکه
زما له هسکې کوپړۍ څه هسکه شمله پرېوته

لکه ارمان، لکه لمبه، لکه د هیلو غوټۍ
د باز له سرې پنځې چې زرگه تکه سره پرېوته

لکه ټپه، لکه سندر، لکه غږ د شپیلۍ
راته په خوله د چا غزل غزل نامه پرېوته

پيڅکه

ما خو مې تنکۍ مينه د سوال پيڅکه کې غوټه کړه

ستا ښکلا مې ټوله د وېال پيڅکه کې غوټه کړه

نور به زوروره ! ستا د زړه ټپاکې ماتې وي

اوس چې مې خندا د وير د تال پيڅکه کې غوټه کړه

دا چې د ماشوم ذهن په غېږ کې مې لمبې شيندي

دا سپرغۍ خو تا زما د خيال پيڅکه کې غوټه کړه

هلته چې قاضي د قسمت ویش د نصیبو کاوه

خدازده زموږ سوله يې د کوم کال پيڅکه کې غوټه کړه

هلته دې زما په ژوندون نوم د انتظار کېښود

دا راته وعده چې د وصال پيڅکه کې غوټه کړه

خپله مې جانانه توروښپو کې د ژوند واړول

ماچې زندگي ستا د تور خال پيڅکه کې غوټه کړه

۱۳۷۶/۱۰/۱۲ خوگياڼي کوزبیار

د ملنگ جان سپيڅلې اروا ته:

وخته! مين دې د ښکلا وژلی

تا د پښتو د بڼې بورا وژلی

د چا خندا چې ټول مالت ښوراوه

يو ليونی دې بي گنا وژلی

چې سپيده داغ کې يې سندرې ويلې

هغه بلبل مرگيه تا وژلی

زما د ډېر عمر بدل دی ورته

دې وخت يو ښکلی ډېر پخوا وژلی

هغه همدې کوڅو کې خير ټولواوه

همدې کوڅو هغه گدا وژلی

اوبښتې ډېرې سپيرې سترگې ورته

په ورو سترگو دې دنيا وژلی

ملنگه تا چې له سندرو بس کړل

سوز د چاربيتې خدازده چا وژلی

لاسونه

چا زورورو مو کلک ايښي دي په زړه لاسونه

داسې چې غورزوو هر خوا ساړه ساړه لاسونه

پښتون احساس مې رانه چا هم په زور وا نه خيسته

رڼه ! که بند په بند مې پرې شول پښتانه لاسونه

زموږ له شونډو به د ژوند سندرې څنگه اخلي

جانانه ! چا ايښي بلبلو ته په خوله لاسونه

افغان ماشوم شوم ياره ستا غني غني سترگو ته

ورته اوږده مې کړل د سوال واړه واړه لاسونه

ښايي له ژوند سره د مينه نوره پاتې نه وه

اجمله داسې چې د ښکلو پسې وړه لاسونه

۱/۲/۱۳۶۷ خوگياڼي - کوزبیار

مات منگی

خانده راخانده زنــــــدگي تيروه

خير دی اشنا پر ځان سختي تيروه

دلته اوس څوک د چا په وير کې ژاړي
هر څه دې غلي په زړگـــــــي تيروه

چې دې نادودې لـــــــي دې خنده ورته
عمر په شان د لـــــــي وني تيروه

د درديدلي ژوند په دې پړاو کې
راسره خير دی بي وسي تيروه

بلبله ژاړه د گل وچ ډنډر ته
ورته کيسه د ورک سپرلي تيروه

کله راځه د نازولي ياده!
را ته تش لاس خو په تندي تيروه
اجمله ولاړ شه هغه وران گودر ته
شپې په مزار د مات منگي تيروه

ميوند

غېږ له دې بيا ځولې ، ځولې د رباب ترنگه راغلم
لکه افغان زلمی همدا ساعت له جنگه راغلم

خولې خولې ستومانه روح مې په ټپو دمه کړه
پردي مزدور غوندې له بيل او له کلنگه راغلم

خور ريگستان شه ستړی ، ستړی مې په غېږ کې واخله
د هريرود غوندې ستومان له يکاولنگه راغلم

ويده کبان مې د سندرو په ټال وزنگول
د سيند څپه شوم د غره غېږ ته ږنگه بنگه راغلم

د چا ملالي د تنکي ارمان سندرې شومه
ميوندي غږ ووم د رڼو تورو له شرنگه راغلم

لمبې

موږ چې د ښکلو کانو زړو کې زندگي تيروو
څه په هنر يې په ليمو کې زندگي تيروو

تنها حالات مو د سرو شونډو نه خندا شوکوي
کنه د حسن په ورشو کې زندگي تيروو

لکه د خال به رنگونه څنگه نه توريري
چې په لمبو د انگو کې زندگي تيروو

چې حالات ښه شوه بيا د سپينې خولې غوښتنه كوه

اوس خو د وينو غرغډو كې زندگي تيروو

ته جوړ د سترگو د خندا په انجام نه پوهېږې؟

آخر مالت د پښتنو كې زندگي تيروو

٦، لړم، ١٣٧٦ خوگيا نې

مانښام

كه د تيارو زيرى مانښام راكوي

راته شفق د ميو جام راكوي

په خونړي گودر ټوټي د منگي

د ليونۍ د مرگ پيغام راكوي

لا خو مې راز د مينې پټ ساتلى

دوې نو په څه نوم د بدنام راكوي

سره له عقله مې صحرا ته بيايي

مينه څه بل رنگه مقام راكوي

اې افغانانو اخر شرم نه دی

د غلامۍ پیغور غلام را کوي

۱۳۷۵ جلال کوټ

دسمال

اخر دا څوک دی چې زموږ د چم جمال اخلي

د چا د تورسترگو رنگ د چا شین خال اخلي

یو خو به وي چې دغه دروند پیتی یې په ولو باروي؟!

څوک خو به خامخا زموږ د غرو و بال اخلي

د هغې پیغلې د بي وسه سترگو اوښکه شوم

چې زورور یې د ټوپک په زور دسمال اخلي

د سکندر غوندې مې سر هیچا ته نه ټیټیده

عشق زورور دی له لاسو می توره ډال اخلي

خدایه مهدي دې له دریم اسمان راولېږه نور

باچ د سرو رانه د ژوند په نوم دجال اخلي

۱۳۷۵ خوگياڼي

پور

نن د کوم ښکلي گلالي زلمي د مرگ په پور کې

يو گلالي پېغله زموږ له کلي بدو کې وږي

خدايه ! له هسکه زموږ برخه شول د جبر کاني

لکه ږلي را نه تنکي غنم په وږو کې وږي

پرهر ټټر يمه په ژوند مې ډگر نه دی پريني

ها چې له جنگه تښتي غشي خو په ډډو کې وږي

لکه مرغومي تل د اوښ په شا ټالي وهمه

د کوچي مينه يم هلمند ته مې په کېدو کې وږي

قيامت

چې ښکلي گورم خپلې شونډې خورمه

را کې دا يو خراب عادت پاتې دی

ستا د جبين په سر خو ډېر واوښتل
خو خلک وايي لا قيامت پاتې دی

درود

درود چې مې د عشق د پیغمبر په شونډو پرېوته
څاڅکی می جانانه د کوثر په شونډو پرېوته

ټول غزل غزل شوم ترنم شومه سندرې شوم
ښايي چې مې گرد د خړ خیبر په شونډو پرېوته

زور د بل تنکي د جنازې مې ژبه گونگه کړه
کله مې چې نوم د خوږ اختر په شونډو پرېوته

غږ وکړه څاروانه! قافلې ته چې په ورو درومې
گورې نه چې تېری مساپر په شونډو پرېوته

نوم دې و، خو مست و څه سرور خو په کې نغښتې و
جام غوندې مې گرانه سر په سر په شونډو پرېوته

وینې وې پار پار وې خو رنگو په کې ټالې خوړې
اور شو شو چې مې دا تېری نظر په شونډو پرېوته

اه! د چا سوالگرې بي اسرې وړې ماشومې وو
درد شو څرېکه څرېکه د ((پرهر) په شونډو پرېوته

ورکه شوه ښکلا د طبيعت په رنگينيو کې
پرک چې د خندا د خوږ دلبر په شونډو پرېوته

۱۳۷۷، مرغومی، ۱۴ جلال اباد

ترنم

ستا د ښکلا لمبې لمبې ځوانۍ که زور اخیستی
ماهم پر ځان باندې د ټول کلي پیغور اخیستی

ها چی زموږ د کلي ترخې ترې هم مخ پټوي
هغه زموږ د کلي منځ کې ځان ته کور اخیستی

د يکه زار په مستو مستو ترانو مينه
سندرې وسوي د شپانه ترنم اور اخیستی

چې بې ډالۍ ډالۍ مرگي زموږ کابل ليرل
د مرگي وېرې اوس تهران سره لاهور اخیستی

چې ستا په سترگو د وینو پردې خوځي اوږي
سترگو مې ستا له سترگو گرانې سور انځور اخیستی

۱۴، لړم، ۷۶ ۱۳ جلال اباد

مروارید

هدیرې ته جنازه د کوم شهید وږي
خدایه بیابه څوک د عشق د پیر مرید وږي

د کابل د اضهر اه! عرش ته روان دی
لپې لپې شکایت به له یزید وږي

د جنت حورې امیل ورته ولاړې
ورته سره شالونه ځان سره ناهید وږي

سوداگر دي د بارودو په بدل کې
د زرګي له بدخشان مې مروارید وږي

مرګی

ښکلیه ! لږ و خنده سپرلی راوله

لږ په نخا مې دا زړگی راوله

د خیال بلبله په هوا شه پسې

یاد د خواږه جانان موسکی راوله

کلله رنگ مې د زړه وینې ورکړه

د یار منگی مې گلالی راوله

زما د ستړي ستړي ژوند کتاب کې

یو باب ((د خپل ځان خونړی)) راوله

خاونده یایې زموږ له کلي ورک کړه

یا دې پردیو ته مرگی راوله

۳۰ تله ۱۳۷۶ جلال اباد

د سندرو ژبه

لکه چې یوه وي د اوږدو اوږدو لښکرو ژبه

خدایه یوه مې کړې د لارې د ملگرو ژبه

ورته به یې څه د ځواني مرگې ځوانۍ ساندې ويلي

ښه ده چې چا ته یاده نه ده د نښترو ژبه

نور غوندې مې سترگې پرې روښانه وي

کله مې له زړه نه اوس وتلی شي

هله به په سر هسکه شمله وږمه

داچې ټولو ښکلو کې ښاغلی شي

ما هم د وير غېږې ته راپورته کړي

اوبڼکه شي ارمان شي غمخېلی شي

زیر مازیگر

اوس هم شمله د هندوکش هماسې دنگه ښکاري

خو پښتنه کېږدی یې غېږ کې ږنگه بنگه ښکاري

د چا غرور چې تاويزو او کوډو نه ماتوه

هغه د شل منگیو میره اوس ملنگه ښکاري

موږ یې په سترگو کې نړۍ نړۍ ښایست لټوو

ښکلو ته هسې زموږ د زړونو د دنیا تنگه ښکاري

د قاف دیوانو یې پر مخ وحشي نوکاري کښلي

د حرمونو ښاپیری مو خود بدرنگه ښکاري

چې مې رنځورې هیلې وژني د طبیب په گوتو
زما ددې عصر دشمن خو ډېر بې ننگه ښکاري

خړه شمله د سور سالو تر چنگه وېرېښیده
وايه اجمله! چې اوس زېر مازیگر څنگه ښکاري

بغدادی کوتره

خدای ښېلي اسحاق ننگيال ته:

د مینې تور له رنگه تور کړم اوس مې تور خوښیږي
ستا له نړۍ نړۍ ښایست نه مې تور خال واخیسته

زموږ د یثرب خورما به نور د چا په غږ و ناڅي
وخت خو زموږ د ړنگ مسجد ځینې بلال واخیسته

د مرگ قاصد تیر شو په گوانښ زموږ له ړنگ گودره
د شعر د پېغلې له وربل یې د ننگ شال واخیسته

خلکو ویل د اموخته کوترو ښکار گنا ده

خو چا زموږ د بغدادی کوتر وبال واخیسته

د خندا پېغله مې په شونډو هسې نه ژړېږي
وچو پاږو یې د ټوپک په زور دسمال واخیسته

نور به د خیال ریگزارو دښتو کې پرې څنگه زغلي
د مرگ ډبرې یې د سپین اس د پښو نال واخیسته

شپول

څوک مې په غېږه کې راټول ونېوه
که مې له لمره چاپیر شپول ونېوه

خدایه له سترگو یې سرور ورېده
ورته مې خود د زړه کنډول ونېوه

دا خو د نور له غېږ خالي لاس راغلم
چې تور ماښام ته مې کچکول ونیوه

ستا د خندا څومره یاغي لښکر وو
د زړه وطن یې رانه ټول ونېوه

خدایه ! باران کړه کنه ورژېده

تندې د غره داړخ غاټول ونېوه

څه شول ، زموږ د اتن ژبي څه شول

چا غنیمت کې رانه ډول ونېوه

۸ ، زمري ، ۱۳۷۷ خوگياڼي کنډۍ

لو

لو کې د لوگرو په ملا ماته شوه

لخته وه ملگرو په ملا ماته شوه

ړنگه شوه ها دنگه ځواني ړنگه شوه

چوپ شوه له سندرو په ملا ماته شوه

ښايي شپون په زیر کې نغمه ونېوه

ځانگه د گورگورو په ملا ماته شوه

خدایه چې ترې شین گړی ټوټې نه شي

لویږي په ډبرو په ملا ماته شوه

زوره ستا د تبر فولادي څوکه

زمونږه د نښترو په ملا ماته شوه

ستا د تومت توره که تیره وه خو

زموږ د عشق د زغرو په ملا ماته شوه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library